

HÁROM(SÁG)

Alapige: Márk 1,9-13.

Bevezetés

Az új esztendő első istentiszteletén egy új igehirdetés sorozatot kezdtem el, amelynek azt a címet adtam: „**Az ember, aki Isten Fia volt**”. A sorozatnak **Márk evangéliuma** adja az alapját, amely a legkorábbi és legtömörebb híradás Jézus földi életéről és szolgálatáról. A hagyomány szerint az evangélista Péter Rómában elmondott igehirdetése alapján jegyezte le Jézus történetét, akkor, amikor az apostol mellett szolgált a birodalom fővárosában. Ezzel az volt a célja, hogy pogány olvasói számára egyértelművé tegye, hogy a megfeszített *Jézus nem más, mint Isten Fia, akiben Isten emberré lett*, hogy minden benne hívőnek szabadulást és új életet hozzon.

Az előző alkalommal **az evangélium nyitányáról** szóltam. Arról, hogy Márk Jézus fellépését egy nagy összefüggésbe állítva mutatja be, érzékeltetve, hogy mindez egy nagy isteni terv legfontosabb láncszeme, mert Isten az emberiség történelmébe írja bele a maga történetét. De ez a történet nem egy mellékszála csupán a történelemnek, hiszen megmutatja számunkra a történelem értelmét és célját, ti. azt, hogy minden egy felé mutat: **az idők végén mindenki a történelem Urával fog találkozni**. Jézus pedig azért lesz emberré, hogy ez a találkozás a legtöbb ember számára, ne katasztrófális legyen. De szóltam Keresztelő Jánosról is, akinek küldetés az volt, hogy túl mutasson önmagán, és arról, hogy végső soron mindannyiunk életének ez adhat értelmet: **Jézusra mutatni, aki a lényeg**.

Sorozatunk **második** alkalmán, Márk Jézus szolgálatának kezdeteihez vezet bennünket, az induláshoz. Onnan villant fel előttünk három jelenetet: Jézus megkeresztelkedésének, megkísértésének, és első nyilvános fellépésének epizódjait. A többi evangélium mind bővebben foglalkozik ezekkel, de Márk csak néhány vers erejéig időzik ezeknél. Nem azért, mert számára lényegtelen Jézus földi életének ez a három mozzanata, hanem mert mondanivalója szempontjából pontosan ennyire van szükség! Ne felejtjük el, Márk célja az, hogy pogány olvasói számára egyértelművé tegye: a megfeszített *Jézus nem más, mint Isten Fia, akiben Isten emberré lett!*

Ez a három részlet látszólag három külön egység, én mégis úgy gondolom, hogy három dolog összeköti őket! Az **első: Isten akarata**, a **második: Jézus engedelmsége**, és a **harmadik: a Lélek vezetése**. Úgy gondolom, hogy ezekben a jelentekben, mind háromban, rejtetten vagy nyilvánvalóan, de jelen van mindegyik! S úgy gondolom, hogy az sem véletlen, hogy **az Atyát, a Fiút és a Szentlelket** együtt látjuk munkálkodni, hiszen ők elválaszthatatlanok egymástól, az egy Isten három személyben.

1. Az Atya akarata

Minden, amit ebben a három jelentben történik: **az Atya határozott akaratából történik!** Jézusnak nem volt szüksége keresztégre, de az Atya ezt akarta. Jézus az Atya akaratából vitetik a pusztába, és végül: az Atya akarat az is, hogy Jézus akkor és úgy lépjen ki a világ elé, ahogyan és amikor. Mert mind három dolog, ahogyan mindaz, ami utána következik is, Isten nagy forgatókönyvnek része! Annak a forgatókönyvnek a része, amely részleteit, mozaik darabkáit az Úr kijelentette prófétái által az ószövetségi időkben!

Jézus földi életének nem volt olyan apró részlete sem, amelynek ne lett volna jelentősége! Urunk mindvégig ezt az isteni leírását követte. Nem beszélt fölöslegesen, nem cselekedett fölöslegesen, nem tett céltalanul egyetlen lépést sem. Istennek, az Atyának akaratát követte. Ez az értelme annak, amit Jézus tanítványainak mond **„Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.”** (János 4,34)

Mi ennek a jelentősége?

Először is az, hogy valamit meglássuk Isten hihetetlen hatalmából, mindent tudásából! Lássuk azt, ami nekünk felfoghatatlan! Azt, hogy Isten előtt az idő, a történelem, az, amit mi múltként, jelenként és jövőként határozunk meg, számára jelen idő! Mert Ő együtt látja az egészet! Az Ő számára az időben nincsenek törések, számára mindez egy folyamat, amelyben minden apró mozzanat az Ő akaratához illeszkedik. Még ha mi nem is értjük, fel nem is foghatjuk, át sohasem látjuk, de rábízhatjuk magunkat az Ő atyai szeretetére, amelynek megnyilvánulásaival tele van a történelem, és mi életünk története is!

Másodszor újra és újra emlékeznünk kell arra, hogy semmi sem történik *véletlenül* a világban! A körülöttünk hömpölygő világot nem a vak végzet, vagy a szerencse dobálja a maga kénye-kedve szerint, hanem valahol mindennek a mélyén ott találunk valami felfoghatatlan összefüggést: az Atya akaratát. Ez ellen lehet lázadni, lehet rugódozni, lehet ezt semmi venni, és lehet bizalommal kimondani: „*Legyen meg a te akaratod!*”, mert valamit megsejtünk abból, mindennél jobb az, amit Ő akar, mintha az válik valóra, amit az ember a maga tudatlanságában kigondolt!

Tudjuk-e, látjuk-e már, hogy a mi életünkben is pontosan úgy van minden, ahogyan Jézusban is volt! Semmi sem történik úgy, hogy arról az Atya ne tudna, és ez valami olyan mély biztonságot jelent. Minden élethelyzetünkben emlékeznünk kell arra, még a mélységeinkben is, hogy **az Atya sohasem szűnik meg szeretni az ő gyermekeit!**

Jézus engedelmissége

Mind három evangéliumi jelenetben láthatjuk: **a Fiú feltétlen engedelmisségét!** János a bűnbocsánat keresztségét hirdette. Jézus büntelen volt, mégis beáll azoknak a sorába, akik megkeresztelkednek János keresztségével. Jézus nem tiltakozik, amikor a megkeresztelkedése után, a Lélek azonnal kiviszi őt a pusztába. Nem tiltakozik, nem lázad, amikor szembe kell nézni a Sátánnal, aki olyan próbák elé állítja őt, amelyben ember képtelen lett volna megállni! S végül Jézus engedelmisségét látjuk abban is, hogy megvárja azt a pillanatot, amikor elérkezik az Ő ideje. Akkor, és csak akkor lép oda üzenetével az emberek elé. Nem előbb és nem később, akkor, amikor az Atya akarja!

Amikor Jézus a követésére hív bennünket, akkor ugyanerre hív: feltétel nélkül engedelmeskedjünk mi is az Atya akaratának! Ne lázadozzunk, ne feleseljünk, ne akarjuk kimagyarázni magunkat, amikor kijelenti számunkra azt, amit akar!

S most, milyen jó lenne, ha azt mondhatnám nektek, hogy az Atya akaratának való feltétlen engedelmisség könnyű! Vagy azt, hogy látjátok, Jézus feltétlen engedelmissége micsoda siker történet! Mert az Atya akaratának való feltétlen engedelmisség útjának végén ott állt a golgotai kereszt, és addig is sok-sok szenvedésen át vitt a mi Urunk útja! Megvetették, gúnyolták, és még azok sem értették őt, akik vele voltak! Sokan követték Jézust. Sokan lelkesedtek érte. De volt egy pont, amikor Jézus igazságai olyan választás elé állította őket, amelyhez már túl sokat kellett volna feladni. Jézustól kapni jó volt, de követni őt az engedelmisség útján? Nos, nem véletlen az, hogy mire Jézus a kereszt-hez ér, addigra már alig találunk valakit mellette.

Jézus feltétel nélkül engedelmeskedett az Atya akaratának, és erre hív téged is, engem is! Vajon meddig vagyunk hajlandóak elmenni az engedelmisségben? Amíg kényelmes, amíg gyümölcsöző, vagy addig is, amikor már minden porcikánk és idegszálunk is tiltakozik? Az engedelmisség útja, a szenvedés útja.

Idő híján, most nem tudom kifejtetni azt a különös bibliai szakaszt, amelyet a Zsidó levélben olvassunk, de mégis ideillik, ezért idézem: Jézus „**testi élete idején könnyöregésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért. Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.**” (Zsidó 5,7-9). Még Jézusnak is tanulnia

kellett az engedelmességet, és küldetése a szenvedései között teljesedett ki. Miért várunk eredményeket akkor a hívő életünk útján, ha a szenvedést, az áldozatot szüntelenül ki akarjuk spórolni belőle?

A Lélek vezetése

A harmadik dolog, amely összekapcsolja a Márk által leírt eseményeket, az a Lélek, hol nyilvánvaló, hol rejtett, vezetése. De nem kérdéses az, hogy mindhárom epizódban **ott van, jelen van, vezetés ad a Szentlélek!**

A mi református kegyességünkben nagyon kevés szó esik erről. Hallgatunk róla. Talán azért, mert attól félünk, hogy megvádolnak bennünket azzal, hogy pünkösdiek, vagy karizmatikusok vagyunk. De úgy látom, hogy sokkal inkább azért, mert sokszor Lélek-telenül, azaz a Lélek vezetése nélkül akarunk Krisztus követő emberek lenni. Ez pedig lehetetlen!

Remélem, érzitek, hogy az a három dolog, amely összekapcsolja Jézus életének ezt a három epizódját, nagyon is szorosan összetartozik. Egyik a másik szerves része, és egyik sincsen meg a másik nélkül! Jézus azért tudott belesimulni az Atya akaratába, mert a Lélek vezetése alatt állt minden pillanatban. S mert a Lélek vezetése alatt állt minden pillanatban, nem is volt kérdés, hogy feltétel nélkül engedelmeskedett annak, amit az Atya akart.

S így van ez, így kellene lennie ennek a mi életünkben is! De ha magam feje után megyek, akkor nem kérdés az, hogy a Lélek vezetése alatt áll-e az életem. Jézus a Lélek vezetése alatt állt. Rábízta magát, és ezért tudott **időszerű lenni**, azaz sohasem kellett kapkodnia, soha nem késett le semmit, mindig akkor szólt és cselekedett, amikor annak helye és ideje volt. A Lélek vezetése alatt ismerte fel azt, hogy el kell menni a Jordánhoz, hogy megkeresztelkedjen. A Lélek vezetése alatt ment a pusztába, és volt képes ellenállni a Sátán hatalmának. A Lélek vezetése alatt ismerte fel a pillanatot, amikor ki kellett állnia a világ, hogy meghirdesse Isten királyságának örömhírét.

De a Lélek vezetése alatt Jézus nemcsak időszerű tudott lenni, hanem **váratlan és kiszámíthatatlan** is. De itt a kiszámíthatatlanság és a váratlanság **újszerűséget** jelent! Jézus, ahogy olvassuk Márknál, Galileában kezdi el hirdetni Isten országát. Nem Jeruzsálemben, még csak nem is Júdeában, hanem abban a Galileában, amit a zsidó vallásos elit lenézettek, és amellyel kapcsolatosan alapvető fenntartásaik voltak. De Jézus a Lélek vezetése alatt szólt mindent, és amit mondott megdöbbenette hallgatóit újszerűségével. S a Lélek vezetése alatt tettei is csodálkozást, vagy megbotránkozást, váltottak ki az emberekből, mert annyira másként viselkedett, mint korának zsidó tanítói.

A keresztyénségünk is csak akkor maradhat időszerű, újszerű, és tisztelem hozzá: korszerű, ha a Lélek vezetése alatt szólunk és cselekszünk. Lélek-telenül csak dohos templomszagot árasztunk, üresek, korszerűtlenek és rugalmatlanok leszünk, mint akik mellett régen elrobogott a világ, holott nekünk kellett volna – a Lélek vezetése alatt – jó példát adva, az Élet felé terelni sokakat....

Befejezés

Most itt megállok, és ha Isten engedi és élünk, akkor a következő vasárnapon szeretném majd folytatni a Márk evangéliumról szóló igehirdetés sorozatot. A következő vasárnapon még elidézünk a *Márk 1,14-15-nél*, ahol ezt olvastuk: **„Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: „Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”** Mert ezek a verse vannak annyira fontosak, hogy ne lépjünk olyan egyszerűen túl rajtuk!

Remélem, a jövő vasárnap is velem tartok erre az utazásra, hogy még jobban megismerjük azt az *embert, aki az Isten volt!* Ámen!

